

Ewa Szary-Matywiecka

"Fabuła w prozie autotematycznej.
(Na przykładzie prozy Jerzego
Andrzejewskiego)", Erazm Kuźma
[w:] "Fabuła utworu literackiego.
Rozprawy UMK", Toruń 1987 :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 32/1 (112), 227

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KUŹMA Erazm: Fabuła w prozie autotematycznej. (Na przykładzie prozy Jerzego Andrzejewskiego). /W:/ Fabuła utworu literackiego. Rozprawy UMK. Toruń 1987 s. 113-137.

Przedmiotem pracy jest szczególna postać fabuły w prozie autotematycznej Andrzejewskiego ("Apelacja", "Miazga", "Już prawie nic", "Nikt"). W prozie autotematycznej fabuła jest zjawiskiem niebezpośrednim, "zanurzonym" w warstwie metafabularnego komentarza, przedstawiającego quasi-autentyczny proces jej pisarskiego powstawania. Natomiast u Andrzejewskiego jest ona "zanurzona" w całej wielości quasi-autentycznych autorekich o niej przekazów przybierających formę luźnych uwag, komentarzy-esejów, zapisów dziennikowych itp. To sprawia, że fabuła w autotematycznych utworach pisarza jest zjawiskiem nie tylko niebezpośrednim, ale i skrajnie niejednorodnym: całkowicie zmyślnym, jednocześnie najzupełniej, najprawdziwiej autobiograficznym.

BP/112/61

E.Sz.-M.

LABUDA Aleksander Wit: Apoteoza Rolanda i polska topika bohaterskiej śmierci. "Pamiętnik Literacki" 1987 z. 2 s. 61-89.

Celem artykułu jest analiza toposu heroicznej śmierci w trzech polskich utworach - "Ogniem i mieczem", "Rozdzióbię nas kruki, wrony" oraz "Popiół i diament". Za wzorzec heroicznego umierania autor uznaje scenę śmierci bohatera w "Pieśni o Rolandzie", dokonuje jej analizy, a następnie wskazuje na związki typologiczne w analogicznych scenach wymienionych trzech polskich utworów.

BP/112/62

J.W.